

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno CCCCLI. ad annum CCCCLXXV.

Parisiis, 1644

Epistola XVII. Simplicii papæ ad eundem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14887

SIMPLICII PAPÆ
 EPISTOLA XVII.
 SIMPLICII PAPÆ
 AD EVMDEM.

Conqueritur vna cum imperatoris literis ab eo literas non accepisse, & imperatorem, Petrum hæreticum in Alexandria episcopum petere, dum ipse paratus esset Ioannem confirmare: demum precatur vt imperatorem moneat, ne hæretico iam damnato fauere velit.

Simplicius episcopus, Acacio episcopo Constantinopolitano.

MIRAMVR pariter & dolemus, ita in tuæ dilectionis animo dissimulatam lacerare curam caritatis & fidei, vt cum Christianissimus imperator pietatis & religionis instinctu affandi me, & de causis ecclesiasticis consulendi, fideles atque solertes internuntios destinaret, ipse & alternæ gratiæ & vigilantia pastoralis oblitus, nec alloqui nos volueris, nec de his quæ ad catholica veritatis custodiam pertinebant, duxeris instruendos: atque ideo, frater carissime, quæ non immerito cernis libera affectione culpari, potiore diligentia repensando, cognosce proinde delegatum tibi munus impendens, sensus tuos prudenter attolle, & pro tuendis Calchedonensis Synodi constitutis vehementer inuigila, ne per negligentiam desidiamque nostram subreparatur gregibus Domini lethale * dispendium. Nuper ab Ægyptia Synodo, quæ & numero plurima, & fidei catholicæ esset communionem suffulta, atque ab ipso omni propemodum clero Alexandrinæ sedis ad nos ex more relatio missa patefecit, sanctæ memoriæ fratrem * quemdam & coepiscopum nostrum obiisse Timotheum, inque eius vicem consona fidelium voluntate Ioannem, cui ad sacerdotium constare crederentur omnia, subrogatum, vt nihil omnino restare videbatur, nisi vt Deo nostro gratias agentibus nobis, atque gaudentibus, vt sine strepitu, quod catholicus in defuncti ministerium successisset antistes, apostolicæ quoque moderationis assensu votiuam sumeret firmitatem: cum ecce secundum con-

Alexandri-
 næ ecclesiæ
 episcopum

* al. dis-
 pendium

* quon-
 dam

fuetudinem mihi talia disponenti tranquillissimi principis scripta sunt reddita, quibus memoratum tamquam periurii reum, quod fraternitati quoque tuæ non esse diceretur incognitum, sacerdotio perhiberet indignum. Illico retraxi pedem, & meam reuocaui super eius confirmatione sententiam, ne quid contra tantum ac tale testimonium præpropere fecisse iudicaretur. Sed illud me non mediocriter fecit attonitum, quod iisdem literis suis Petrum, qui hæreticorum socius dudum extitisse probeatur & princeps, quod conscientiam dilectionis tuæ meminimus non latere, instructionesque ipsas, quibus fuerit confutatus, nosse confidimus, quemque etiam dubium non sit adhuc extra communionem durare catholicam, sæpeque nos de eodem ex illa vrbe pellendo scripsisse sit certum, ad præfatæ ecclesiæ regimen existimet prouehendum: cumque promittat rectæ fidei definitionibus conuenire, a cuius utique (sicut superius dixi) consortio tam degit extraneus, quam ab eius communione discretus est, ad quam si nunc redire contendit, nisi per satisfactionem Christianis regulis competentem non potest introire, ac perinde non ad fastigium sacerdotalis dignitatis accedere; sed medelæ, quæ post poenitentiam præbenda est, consequenter aptari animæ suæ cupiens reconciliatus auxilium, non gradum summi honoris affectans, qui diu conuincitur fuisse peruersus, ne per speciem remeantis non remedium sinceræ saluationis inquirat, sed facultatem propagandæ prauitatis inueniat. Quo facto non hunc magis ab errore detrahimus, quam perniciem fidelibus irrogamus: eoque modo Calchedonensis Synodi statuta violantes, aditum sæua copulatione grassandi in ecclesiam lupis rapacibus aperimus. Denique ab eisdem ipsis, cum quibus olim a catholica participatione diuisus est, pontifex dicitur postulari: ut satis euidenter appareat, non eos rectam fidem velle, sed in præfule proprio nefandi dogmatis quarere potestatem; neque inter ipsos & veraciter sentientes pax inde possit fœda generari. Vnde hæreticarum mentium crescit funesta damnatio, & catholicorum succedit miseranda captiuitas. Tantis igitur malis atque periculis pro sacerdotii qualitate, & catholicæ prædicationis intuitu, ut qua potes ratione sapienter ob-

Romanus
pontifex
confirmat.

Hæretico
non patet
aditus ad
munera ec-
clesiastica,
nisi præce-
dat satisfa-
ctio.

fiftas, maximis vndique rebus astringeris: nec dilectioni tuæ fas est id segnius operari, quod ad animæ tuæ causam, honoris æstimationisq; respectum non dubitas pertinere. Opportunitatibus ergo repertis, clementissimi principis voluntatem incessabiliter pro fide catholica supplicando, & ab his sedulo reuocare quæ nociua sunt dogmati Christiano, & secundum hæc quæ mandamus, informare crebro, inque eam partem quæ amica sit veritati, potius instare non desinas, & (vt sanctum Timotheum venerandus apostolus Paulus instituit) ^{1. Tim. 4.} opportune, importune obsecrando, insinuando, exponendoque nullatenus allegare cessabis, & nobis subinde quæ gerantur, quæve gerenda sint, veraciter indicare, vt creditorum tibi met dispensatione dominica talentorum in hac multiplicatione fidelis seruus ostendaris, si non tantum in ecclesia cui præfides, sed vbicumque potueris, pro vnitae catholica & pro paternis definitionibus suadere non renuas. Data Idibus Iuliis, Seuerino viro clarissimo consule.

NOTA.

Ioannem
orthodoxū
Alexandriæ
episcopum
Zeno amo-
uit, eique
Moggum
substituit.

* *Epistola.*] Qua occasione hæc epistola scripta sit, dixi supra in notis epistolæ decimæ quintæ verbis *sanctæ memoriæ Timothei*. Subrogatum in locum Timothei Ioannem Zeno imperator impulsu Acacii episcopum amouit, eique nefandum illum Petrum Moggum ante deiectum hæreticum substituit, eo prætextu quod periurus esset Ioannes: utpote qui iurasset non futurum, vt pateretur se aliquando in Alexandrinum episcopum eligi. Vide Baronium anno 482. num. 11. & 12.

EPISTOLA SIMPLICII

AD EVMDEM.

Mirari se ait, Acacium de Alexandrinæ ecclesiæ vexationibus nequaquam se monuisse: hortatur autem vt imperatori insinuet, vt eidem ecclesiæ pax optata reddatur.

Dilectissimo fratri Acacio, Simplicius.

COGITATIONVM ferias non habemus: nec enim quiescere nos causa permittit, quam si relinquamus, apud Christum Dominum nostrum, cuius interest, * excusabiles sumus. Et mirum est, dilectionem tuam tot emensis temporibus, & tot opportunitatibus inde venientibus,

* *f. inexcusabiles*